

ROMAN

ANNEMARTIEN BERKELAAR

Betoverend Toscane

Betoverend Toscane

Annemartien Berkelaar bij Uitgeverij Zomer & Keuning

De toekomst tegemoet

Opnieuw beginnen

Scheerlicht

Annemartien Berkelaar

Betoverend
Toscane

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020542622
ISBN e-book 9789020542639
ISBN audio 9789020542646
NUR 340

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Voor mijn lieve, gulle en hartelijke zusje Joleen.
Zonder jou was dit verhaal er niet geweest.

1

‘Wat ben je laat! We moeten rennen om ons vliegtuig te halen...’ roept Tanja naar haar zus Chloë als die de vertrekhal van Eindhoven Airport met grote passen binnen komt lopen. Chloë pakt haar grote schoudertas steviger beet en volgt haar zusje richting de incheckbalie. Als ze in de rij staat, hijgt ze van alle inspanning.

‘De trein had vertraging, ik moest al rennen vanaf het station naar de bus...’ legt ze uit, maar Tanja schudt haar hoofd. Chloë heeft de neiging om altijd op het laatste moment aan te komen, dus het verbaast haar niet dat vandaag geen uitzondering is.

‘Vond jij het ook zo lastig om een koffer te vinden die voldoet aan de maten, zodat hij mee kan zonder extra kosten?’ vraagt Chloë en ze kijkt met afschuw naar haar eigen koffer. Hij voldoet aan de maten van de vliegmaatschappij, maar is foeilelijk. Met een foto van een palmenstrand en een hardblauwe lucht.

‘Je krijgt wel zin in vakantie van zo’n koffer,’ grijnst Tanja. Haar koffer is donkerblauw en onopvallend, precies zoals ze het graag heeft.

Eindelijk zijn ze door de check-in en ze lopen in hoog tempo naar de gate. Chloë heeft zin in een grote kop cappuccino, maar dat zit er niet meer in. Met hun koffertjes en flinke handtassen ploffen ze neer op de banken van gate 6, waar veel mensen zitten. Kennelijk is het boarden nog niet begonnen.

‘Of het moet zo heel snel gaan, maar de kans is groot dat we dus te laat vertrekken,’ merkt Chloë op en ze kijkt verlangend in

de richting van een Italiaans koffiebarretje. ‘Misschien kan ik toch nog gauw even wat halen?’ vraagt ze aan Tanja, die zit te appen met Carlo, haar vriend.

Tanja kijkt op haar horloge en blikt om zich heen. Ze twijfelt, straks is Chloë koffie aan het halen en moeten ze alsnog snel boarden?

Chloë is al gaan staan, als het lukt wil ze nog heel graag een shot cafeïne halen voor de vliegreis. Maar dan komen er twee mensen in het uniform van de vliegmaatschappij naar de boardingterminal. Met snelle, kordate bewegingen wordt de afzetting weggehaald. Hiermee wordt de toegang richting vliegtuig vrijgemaakt. Ondertussen staan mensen op en vormt zich al snel een rij voor de controle van de boardingpassen.

‘Jammer, maar wel fijn dat we nu niet meer hoeven te wachten,’ zegt Chloë en ze pakt haar koffer. Vlot zijn ze door de check. Na een flink stuk lopen door een lange gang, kunnen ze het vliegtuig in. Het is een heel gewurm om de koffer in het bagageluik te krijgen. Tanja schuift als eerste op haar plek en zit bij het raam. Chloë zit naast haar en de derde stoel blijft leeg.

‘Misschien komt er niemand en hebben we wat meer ruimte,’ zegt Chloë hoopvol.

Het vliegtuig zit niet helemaal vol, want deze eerste week van juni is het nog geen hoogseizoen. Ze hebben geluk dat de derde stoel niet bezet is, zodat ze een beetje schuin zittend in hun stoel de benen goed kunnen strekken.

‘Ik ben benieuwd of er ook andere gasten in het vliegtuig zitten,’ zegt Chloë op zachte toon, terwijl ze speurend om zich heen kijkt.

‘Ja, misschien wel, maar dat kunnen we niet aan hun gezicht zien,’ antwoordt Tanja en ze pakt een tijdschrift uit haar handtas.

Ze zijn op weg naar Italië, waar ze in Toscane een week op een landgoed verblijven om te beeldhouwen. Ze zullen daar met een groep cursisten samen les krijgen en logeren. Tanja beeldhouwt al

jaren als hobby en ze heeft Chloë ook enthousiast gekregen om het eens te proberen. Dat ze samen met haar zusje een weekje naar het prachtige Toscane mocht, gaf voor Chloë de doorslag.

‘Denk je dat ik de enige zal zijn die nog nooit iets met steen heeft gedaan? Sterker nog, ik heb niet eerder iets creatiefs gedaan,’ zegt ze vertwijfeld.

‘Ik heb het aan de cursusleider voorgelegd. Dit keer hebben de andere gasten wel iets ervaring, zei ze, maar Heidi is heel deskundig in het begeleiden van mensen voor wie het beeldhouwen nieuw is. Het komt vast goed, maak je geen zorgen. Ze klonk heel ontspannen. Het belangrijkste is dat je plezier hebt.’

Chloë zucht even, ze vindt het niet fijn om de enige te zijn zonder ervaring. Dan besluit ze dat het geen zin heeft er langer bij stil te staan. Het vliegtuig is ondertussen opgestegen en begonnen aan de luchtreis richting Pisa.

Terwijl de twee zussen naar Italië vliegen, is Baukje al aangekomen in Toscane. Ze is vanaf Amsterdam gevlogen, waar ze is uitgezwaaid door haar ex-man en haar zoon.

‘Dag mam, veel plezier,’ had Daan gezegd en hij had zich stevig aan haar vastgeklampt.

‘Dag lieverd. Jullie een fijne week als mannen onder elkaar.’

Ze had haar blonde zoontje van acht flink geknuffeld en over zijn hoofd heen naar Thijs geknipoogd. Die keek wat zorgelijk, want hij zag ertegenop om een hele week verantwoordelijk te zijn voor Daan.

‘Je bent toch wel goed bereikbaar, telefonisch?’ vroeg hij toen ze Daan had losgelaten en haar bagage had verzameld.

‘Dat denk ik wel. Ik heb eigenlijk geen idee. We zullen wel zien. Volgende week zondag ben ik weer terug.’ Met een grote, niet echt gemeende glimlach zwaaide ze naar Thijs en Daan. Met een gevoel van opluchting had ze plaatsgenomen in het vliegtuig. *Alone at*

last, voor het eerst in jaren had ze een hele week voor zichzelf. Het was een ongekennde luxe waar ze al maanden naar uit had gekeken. Sinds de scheiding vond Thijs het lastig om haar los te laten. Dat was misschien wel te begrijpen, omdat zij de scheiding had gewild. Ze vroeg zich af wanneer tot hem door zou dringen dat zij nooit meer bij elkaar zouden komen. Hun relatie was gebaseerd op vriendschap en had al jaren meer als broer en zus gevoeld. En dat was voor Baukje ook de reden waarom ze op een gegeven moment niet langer met hem kon samenleven.

Maar ze zette deze gedachten van zich af, want ze was nu hier en het had geen zin om te denken aan wat geweest was. Ze wilde deze week ontdekken of beeldhouwen echt een passie voor haar kon worden. Ze had wel wat ervaring, maar een hele week alleen maar hiermee bezig zijn was nieuw voor haar. En genieten van de prachtige omgeving in Toscane en het heerlijke Italiaanse eten. Nadat ze haar huurauto had opgepikt, was ze zonder problemen naar het landgoed gereden.

Baukje parkeert haar auto naast twee andere wagens en stapt uit. Het is drie uur 's middags en goed warm. Ze ademt diep in en geniet van de geur van rozemarijn die in de lucht hangt. Ze rekt zich even uit en pakt dan haar koffer en tas uit de auto. De voordeur gaat open en een oudere vrouw komt naar buiten.

‘Hallo, ik dacht al dat ik een auto had gehoord. Ik ben Heidi. Welkom op landgoed De Luca!’

Baukje vindt Heidi er echt als een kunstenaar uitzien. Ze heeft haar grijze haar in een asymmetrisch kapsel, waardoor er een lok voor haar gezicht valt. Ze draagt een zwart jurkje met een hardblauw vestje en zwarte slippers met een dikke zool. Haar teennagels zijn in dezelfde kleur blauw gelakt als haar vestje.

Heidi kijkt haar onderzoekend aan. ‘Ben jij Baukje?’ vraagt ze dan, nadat ze de vrouw heeft geschat op midden dertig. Baukje is de enige gast van die leeftijd. Ze is een grote, stoere vrouw met

halflang blond haar in een spijkerbroek en T-shirt.

‘Ja, dat klopt. Wat is het hier prachtig.’

Het valt Heidi op dat als Baukje glimlacht, haar uitstraling zachter wordt en ze minder gereserveerd overkomt.

‘Ik zal je jouw huisje laten zien.’

Heidi loopt langs het hoofdgebouw en Baukje ziet ineens rechts van zich in een andere tuin een zwembad liggen.

‘Ja hoor, daar kan je gewoon gebruik van maken. Het zwembad ligt naast het huis van de familie De Luca, die eigenaar is van het landgoed, maar het is ook bedoeld voor gasten,’ antwoordt Heidi op de onuitgesproken vraag van Baukje of het zwembad bij het landgoed hoort.

Aan de achterkant van het huis staan pijnbomen met daartussen hoge houten tafels.

‘Dat zijn de werkplekken, die noemen we bokken,’ licht Heidi toe, maar ze loopt door langs de achterkant van het gebouw en nu ziet Baukje dat er ook nog een soort schuur staat.

‘Dit is een bijgebouw dat verbouwd is tot twee appartementjes. Ik gebruik de rechterkant als opslagruimte en de andere is voor jou.’

Bij het huisje hoort een klein terrasje, ziet Baukje. Binnen ontdekt ze één ruimte met een bed, een keukenblokje en een deur naar de badkamer. Het is er vrij donker en daardoor lekker koel.

‘Klein maar fijn. Hier ga ik het wel uithouden de komende week,’ zegt ze.

Nadat Heidi haar alleen heeft gelaten, laat ze zich op het bed vallen. Even liggen en dan wil ze een duik nemen in het zwembad, dat er heerlijk koel uitzag.

Algauw ligt ze te slapen.

Heidi loopt via de achterkant het hoofdgebouw weer binnen, naar de kamer waar ze een andere gast, Suzan, heeft achtergelaten om Baukje te ontvangen.

‘Zo, Baukje is geïnstalleerd. Zij is alleen. Het lijkt me een rustig, no-nonsense type,’ vertelt ze als ze samen thee aan het drinken zijn. Suzan is een vriendin van Heidi die voor het eerst mee is op deze reis. Ze is begin zeventig en is afgelopen jaar weduwe geworden.

‘Ik ben blij dat onze kamers op de begane grond liggen, want mijn knie is best pijnlijk na al die uren in de auto.’ Ze neemt genietend een slok van haar thee en kijkt rond. Ze deelt met Heidi het appartement dat bestaat uit twee slaapkamers, een woonkeuken en een badkamer. Het appartement ziet er echt Italiaans uit, met zware houten meubels en tegels op de vloer. Aan de muur hangt een schilderij van Jezus en Johannes de Doper in donkere kleuren. Boven de deur hangt het heilig hart, een ornament met een rood lampje erin. De sfeer is zwaar katholiek en ouderwets. Maar alle ramen laten uitbundig zonlicht binnen en bieden uitzicht op glooiende heuvels en een strakblauwe lucht. Heidi ziet dat haar vriendin er inderdaad vermoeid uitziet. Ze heeft Suzan die ochtend opgehaald in Pisa, maar zij is zelf vanuit Nederland naar Italië gereden in twee dagen. Ze heeft allerlei gereedschap bij zich voor de cursisten en dat is een dure grap om met het vliegtuig te vervoeren.

Suzan heeft haar lange, witte haar in een rommelige knot en draagt kleurrijke kleding, waardoor ze er jonger uitziet dan ze is. Het verlies van Gerard heeft haar hard geraakt en het verdriet heeft zijn sporen nagelaten op haar gezicht.

‘Ik ben blij dat je mee bent gekomen, Suus. We gaan er samen een fijne week van maken.’

‘Ja, dat denk ik ook. Ik verheug me erop. Maar nu ga ik even op bed liggen als je het niet erg vindt.’

Heidi loopt met Suzan naar de gang en gaat haar eigen slaapkamer binnen. Daar pakt ze haar lijst met de gegevens van de cursisten van die week. In de loop van de middag verwacht ze de rest van haar gasten. Naast de zussen en het echtpaar, verwacht ze nog twee vriendinnen; Anouk en Margje. Het is een gemêleerde

groep wat leeftijd betreft, maar alle cursisten zijn vrouwen. Het is de vijfde keer dat ze deze reis organiseert. Het echtpaar, Fenna en Kees, is al twee keer eerder mee geweest, maar Kees volgt zelf niet de cursus – hij vindt het gewoon fijn om hier te zijn en geniet van de omgeving. De vorige reizen waren er altijd wel een of twee mannen in de groep die beeldhouwden. Ze is benieuwd of het gebrek aan mannen iets doet met de dynamiek van de groep.

2

Vanaf luchthaven Galileo moeten Tanja en Chloë een stukje lopen naar de plek waar de autoverhuur zit. Tanja heeft Google Maps aanstaan en Chloë volgt haar over het ongelijke voetpad, waardoor haar koffer elke keer begint te kantelen.

‘Hoelang is het lopen? Ik vind het behoorlijk warm,’ merkt Chloë op, terwijl ze haar jasje uittrekt en haar blonde, lange haren in een knot vastzet met een elastiekje.

Tanja ziet er koel uit, met haar korte, donkere haren en luchtige bloesje. Chloë benijdt haar zus, die op alle omstandigheden voorbereid lijkt te zijn. Zij heeft zelf nog tot de avond voor de reis gewerkt om al haar klussen op tijd af te krijgen. Als redacteur bij een woontijdschrift kan ze het zich niet veroorloven om fouten te maken of om een deadline te missen. Pas vanmorgen vroeg heeft ze haar koffer ingepakt en bewust nagedacht over hoe de komende week eruit zal zien en wat voor kleding ze daarvoor nodig heeft.

‘Ongeveer tien minuten, aan het einde van deze straat moeten we rechtsaf en dan zijn we er bijna,’ antwoordt Tanja, terwijl ze op het scherm van haar smartphone kijkt. Ondertussen merken ze dat ze niet de enigen zijn die richting autoverhuur lopen met een rolkoffer.

‘Wat voor auto heb je gehuurd?’

‘Een Fiat 500, daar heb ik altijd al eens in willen rijden.’

‘O tof, dat is zo’n schattig wagentje!’ roept Chloë enthousiast. Ze ziet zichzelf al door Italië scheuren in zo’n hip karretje.

Pas na een klein uur kunnen ze met de auto hun reis vervolgen.

‘Wat duurde dat lang, zeg! Je zou toch denken dat ze, als een vliegtuig geland is, ervoor zorgen dat er wat extra personeel klaarstaat om iedereen snel te kunnen helpen?’ klaagt Chloë over het feit dat ze eerst bijna een halfuur in de rij moesten staan voordat ze aan de beurt waren.

‘Kennelijk houden ze daar geen rekening mee. Wel zonde van de tijd.’ Tanja is bezig om zich achter het stuur te installeren en de spiegels goed af te stellen.

‘Het is een verrassend ruime auto, dat valt me niet tegen,’ zegt ze en ze start de motor. Ze hebben het adres van het landgoed opgezocht via de website en volgen de route richting Volterra.

Chloë is vol bewondering voor haar zus, die zich zelfverzekerd in het Italiaanse verkeer stort. Zodra ze Pisa uit zijn en over de snelweg rijden, slaakt Tanja een diepe zucht. ‘Poeh, dat was best even stressen. Ik ben blij dat ik nu niet meer aan alle kanten ingehaald word door toeterende scooters,’ zegt ze en zakt een beetje verder achterover in haar stoel.

‘Goh, Tan, dat kon ik helemaal niet aan je merken, dat je nerveus was. Ik vind het heel knap dat je zo gemakkelijk rondrijdt in een vreemd land,’ zegt Chloë en ze draait de dop van het flesje water voor haar zusje. Tanja neemt dankbaar een paar slokken water en houdt haar hand op voor een paar dropjes.

Baukje schrikt wakker van haar telefoon. Ze is volkomen gedesoriënteerd, waar is ze? Het duurt een paar seconden voor ze zich realiseert dat ze in Italië is en op het bed ligt van haar vakantiehuisje. Haar telefoon gaat weer en ze ziet op het scherm dat het Thijs is.

‘Hallo?’ zegt ze met schorre stem.

Ze hoopt dat het Daan is, die haar belt met het toestel van zijn vader.

‘Baukje? Wat klink je vreemd?’ hoort ze Thijs ongerust vragen.

‘Ik lag te slapen en je belt me wakker. Wat is er?’ zegt ze wat kortaf.

Thijs begint een verhaal over wat hij en Daan die dag hebben gedaan en Baukjes aandacht glijdt weg. Ze gaat rechtop zitten en kijkt door de ruimte. De stenen muren zijn witgepleisterd en er hangen in haar ogen typische Italiaanse schilderijtjes aan. Er staat een kleine houten tafel met twee smalle stoelen voor het keukenblokje. Haar bed staat achter in de ruimte met een antieke, donkerbruine kledingkast ernaast. Voor het raam staat een roze velours bank met een glazen salontafeltje. Het is niet haar smaak, maar het is wel compleet.

‘Baukje, luister je wel? Ik vroeg of Daan boontjes lust?’

Thijs wordt boos nu hij merkt dat Baukje geen belangstelling toont.

‘Sorry, maar ik ben nog een beetje slaperig. Bel je me nu echt om dit te vragen? Ja, hij lust boontjes. Dag Thijs.’

En ze beëindigt het gesprek. Idioot dat zijn vader niet eens weet wat Daan graag eet.

Nadat ze haar kleding in de kast heeft gelegd, trekt ze haar badpak aan. Tijd om het zwembad uit te proberen.

Na een uur zijn ze in Volterra en is Chloë druk bezig om Tanja op de plek van bestemming te krijgen. Ze hebben halverwege gewisseld zodat ze allebei een stuk rijden. Als ze aankomen op het adres, blijkt dat ze de verkeerde gegevens van de website hebben gehaald. De routeplanner heeft hen naar een winkel geleid, aan de rand van Volterra. Tanja besluit Heidi te bellen, zodat die hen verder kan helpen.

‘Jullie staan voor de winkel van de familie De Luca. Als je nu naar het landgoed rijdt, ben je nog een halfuur onderweg.’ Heidi geeft Tanja nog wat aanwijzingen waar ze op moet letten als ze er bijna zijn en geeft haar naast het adres ook de gps-coördinaten.

Dan kan het toch niet meer misgaan?

‘Zullen we anders een paar boodschappen doen, nu we toch in de stad zijn? Dat scheelt ons weer tijd op maandag,’ stelt Tanja voor. ‘Het is nu zaterdag en op zondag zijn de winkels dicht in Italië.’

‘Gek hè, dat was vroeger in Nederland ook zo, maar ik kan het me niet meer voorstellen,’ merkt Chloë op.

Met behulp van het onmisbare Google Maps vinden ze het adres van een *supermercato* in Volterra.

Nadat ze genoeg boodschappen hebben gedaan voor de eerste paar dagen, rijden ze in hun mintgroene wagentje richting eindbestemming.

Nadat Heidi de volgende gasten, twee vriendinnen, heeft begroet, wordt het tijd om te gaan koken. Deze eerste dag verzorgt zij voor alle gasten de avondmaaltijd. De rest van de week zorgt iedereen voor zichzelf.

Voordat ze naar de grote keuken op de tweede verdieping gaat, wil ze even kijken of met Suzan alles goed is. Ze treft Suzan aan op een bankje voor hun huisje, waar ze in de verte kijkt.

‘Lekker plekje is dit,’ zegt ze.

Suzan schrikt op en wrijft de tranen van haar wangen. ‘Het uitzicht is prachtig, zo tussen de bomen door. Gerard zou het hier prachtig hebben gevonden.’ Ze snuit haar neus en staat op.

‘Het spijt me als ik je gestoord heb.’

‘Nee hoor, ik moet soms nog huilen als ik aan hem denk. Nu vond ik het verdrietig dat ik iets meemaak wat ik niet meer met hem kan delen. Een nieuwe ervaring, iets waar hij geen deel meer van uitmaakt.’

‘Dat lijkt me inderdaad moeilijk als je achterblijft als je geliefde is overleden. Jouw leven gaat door, zonder hem.’

‘Zo is het precies. In het begin wil je niet dat je leven doorgaat, maar dat gevoel slijt en dan komt er een moment dat je toch weer

iets gaat ondernemen. En nu ben ik hier, in Italië, en ik wil ervan genieten. Wat ga jij doen?’

‘Ik ga koken voor iedereen. Wil je me helpen?’

Samen lopen ze naar binnen.

3

Het is ondertussen al vijf uur geweest en de zussen rammelen van de honger. Met de aanwijzingen rijden ze iedere keer verkeerd en dan geeft de routeplanner weer aan dat ze moeten omkeren. Tanja is het ondertussen aardig zat. Na een tocht van uren moeten ze nu heel dicht in de buurt zijn, maar lukt het ze niet om het landgoed te vinden.

‘Misschien moet je Heidi nog een keer bellen?’ stelt Chloë voor terwijl ze grabbelt in het zakje drop, maar dat is ondertussen leeg.

Heidi begrijpt niet waarom ze het niet kunnen vinden en probeert hen telefonisch te begeleiden. Uiteindelijk rijden ze een kwartier later de oprijlaan van het landgoed op.

‘Wat is het hier prachtig!’ roept Chloë enthousiast, terwijl ze probeert het landschap in zich op te nemen. De lange oprijlaan van losliggend geel zand en puin leidt hen naar een typisch Toscaans landhuis. Links van de oprijlaan zien ze glooiend gras, dat eindigt in een bosrand met cipressen en naaldbomen, die tegen een heuvel liggen. Achter het landgoed rijst een volgende flinke heuvel op in donkergroene en paarse tinten. Rechts van de oprijlaan ziet het er wat verwilderd uit met onkruid, wilde bloemen en rommelige struiken. Tanja ziet rechts van het huis het harde aquablauw van een zwembad.

‘Het is een paradijs!’ zegt Tanja opgetogen en de stress van de autorit valt van haar af.

Chloë parkeert hun mintgroene Fiat naast de andere auto’s.

Ze lopen naar het huis, dat een grote houten deur heeft aan de voorkant. Het huis bestaat uit een rechthoekige kolom in het midden met aan beide zijden lagere aanbouwen. De bouw is typisch Toscaans met geelbeige grote stenen en kleine openingen voor de ramen. Voor de ramen hangen donkerbruine luiken in dezelfde kleur als de dakpannen. Als ze door de deur binnen zijn gekomen, staan ze in een grote, hoge hal. Ze horen niets en kijken om zich heen.

‘Waar zou iedereen zijn?’ vraagt Chloë zich hardop af. Dan horen ze vlugge voetstappen op de houten trap en even later zien ze een oudere vrouw naar beneden komen.

‘Hallo, jullie moeten de zusjes zijn!’ roept ze, als ze hen ziet staan.

‘Ja, dat klopt. Ben jij Heidi?’ vraagt Tanja.

‘Inderdaad. Ik ben blij dat jullie er eindelijk zijn! We zijn alvast met het eten begonnen. Kom maar gauw mee.’ Heidi draait zich weer om en loopt de trap op naar boven. De trap komt uit op de eerste verdieping, maar ze gaan door naar de tweede etage. Dan staan ze ineens in een grote, lage ruimte waar de gebinten zichtbaar zijn. In het midden staat een grote tafel, waar allemaal mensen aan zitten te eten.

‘Hier zijn ze dan. Stellen jullie jezelf even voor? En zoek maar een plekje,’ zegt Heidi met een nonchalant handgebaar en ze neemt zelf weer plaats achter een bord gevuld met spaghetti.

Tanja wordt verlegen als ze al die mensen naar haar ziet kijken en daarom neemt Chloë het woord. ‘Hallo allemaal. Dit is mijn zus Tanja en ik ben Chloë. We waren compleet verdwaald, sorry dat we te laat zijn. Eet smakelijk!’ Met een brede glimlach knikt ze naar de andere gasten en ze loopt om de tafel heen naar een lege plek. Tanja is al neergestreken tussen twee vrouwen.

Als Chloë zit, merkt ze dat ze naast een vrouw en een man terecht is gekomen.

‘Ik ben Baukje,’ zegt de vrouw met blond haar in een kort staartje.

‘En ik ben Kees. Ik ben hier samen met mijn vrouw, Fenna,’ stelt de man van eind vijftig zichzelf voor. Hij wijst naar een vrouw met grijs haar, die naast Tanja zit.

Chloë heeft ondertussen wat spaghetti opgeschept en vraagt Kees om de kom met sla. ‘Zijn jullie hier al vaker geweest?’ vraagt ze, nadat ze haar eerste hap heeft doorgeslikt.

‘Fenna en ik zijn hier nu al voor de derde keer. Zij is de creatieveling van ons tweeën. Ik ga liever wandelen en golfen,’ vertelt hij.

Wanneer iedereen aan de koffie zit, na de maaltijd, gaat Heidi staan en neemt het woord. ‘Hartelijk welkom, iedereen. Dit is alweer de vijfde keer dat ik deze reis organiseer en ik heb er weer heel veel zin in. Voordat iedereen zo naar zijn eigen appartement gaat, wil ik een paar huisregels vertellen en het programma van komende week doornemen.’

Anouk, die naast haar vriendin Margje zit, moet denken aan haar man. Mark heeft deze week de zorg voor hun drie kinderen. Ze weet dat dit behoorlijk pittig voor hem zal zijn, omdat hun kinderen variëren in leeftijd van twee tot zeven jaar. Gelukkig heeft hij vrij genomen en zal zijn moeder regelmatig langskomen om te helpen. Ze glimlacht even als ze aan Mark denkt. Hij stond erop dat ze deze reis zou maken.

‘Noukskie, je moet echt een keertje iets voor jezelf gaan doen. De afgelopen jaren ben je alleen maar druk geweest met ons gezin.’ Mark had zijn tengere vrouw met rossige krullen op zijn schoot getrokken.

‘Wil je me dan zo graag kwijt?’ Ze voelde een enorme weerstand, ze wilde helemaal niet weg in haar eentje.

‘Ja, ik wil je graag kwijt om Anouk weer terug te krijgen. Mijn maatje. Ik mis ons, je bent alleen nog maar moeder.’ Hij leunde met zijn kin op haar hoofd en hield haar stevig vast. De waarheid was misschien hard, maar alle subtiele hints waren niet aangekomen.

Als er nu niet iets gebeurde, was hij bang dat hun relatie schade zou oplopen.

‘Maar wat moet ik dan gaan doen?’ Hij hoorde wanhoop in haar stem.

‘Misschien kan je samen met een vriendin een stad bezoeken? Of ergens een cursus gaan volgen?’

Anouk had zich op zijn schoot genesteld en had hem kleine kusjes in zijn hals gegeven. Misschien kon ze hem zo afleiden van zijn missie om haar het huis uit te krijgen? Ze zoende hem en hij reageerde vol passie. Een kleine glimlach gleed over haar gezicht. Mannen waren toch zo voorspelbaar. Ze sloeg haar armen om zijn nek en hun kus verdiepte zich.

Maar Mark was er een paar dagen later toch op teruggekomen. En na een paar gesprekken met haar beste vriendin Margje was deze beeldhouwreis naar Toscane beklonken. Anouk was al jaren aan het beeldhouwen en had in Nederland veel lessen gevolgd. De laatste paar jaren was haar enthousiasme wat bekoeld, omdat de kinderen veel van haar tijd en energie opeisten. Een week lang zich weer onderdompelen in het beeldhouwen was nu een vooruitzicht waar ze naar had uitgekeken. Al vond ze het afscheid van Mark en de kinderen wel zwaar.

Ze schrikt op als iedereen rondom haar begint te lachen om een opmerking van Heidi. Ze was zo ver weg met haar gedachten dat ze het verhaal Heidi helemaal niet gehoord heeft.

Chloë voelt nu de vermoeidheid opkomen. Na de lange reis en het kletsen tijdens het eten, is er nu het eerste rustige moment. Ze hoort Heidi wel praten, maar neemt het niet meer zo goed op. Ze hoopt maar dat Tanja wel goed oplet. Ze kijkt naar haar zus, die aandachtig zit te luisteren. Tanja is drie jaar jonger dan Chloë en is altijd de rustigste geweest van hen beiden. Ze is slank en heeft dik, donker haar dat ze kort draagt. Ze heeft prachtige groene ogen,

waar Chloë altijd wat jaloers op is geweest. Zelf heeft ze blauwe ogen, niets bijzonders vindt ze. Tanja kleedt zich altijd eenvoudig, maar heeft een chique uitstraling. Als Chloë naar de strakke spijkerbroek en het olijfgroene bloesje van haar zusje kijkt, zucht ze inwendig. Precies de kleur groen van haar ogen, hoe krijgt ze het voor elkaar? Tanja woont al een paar jaar samen met Carlo, haar vriend met wie ze al sinds de middelbare school verkering heeft. Ook al is Tanja de jongste, ze is veel verstandiger dan haar zus en heeft haar leven goed op orde. Chloë is alweer een tijd single, sinds ze haar relatie met Gert-Jan een jaar geleden heeft verbroken. Ze is achtentwintig en begint zich wat ongerust te maken over haar toekomst. Het afgelopen jaar heeft ze wel allerlei dates gehad, maar met geen enkele man had ze een klik. Misschien zijn alle goede mannen al bezet? Terwijl ze in gedachten teruggaat naar haar laatste date, merkt ze dat iedereen van tafel opstaat. De maaltijd is kennelijk voorbij, maar ze heeft de laatste tien minuten compleet gemist.

‘Ik ben benieuwd met wie wij ons appartement gaan delen,’ zegt Tanja, terwijl ze nieuwsgierig om zich heen kijkt. Zij zijn de enigen die hun kamers nog niet hebben gezien. Heidi loopt naar hen toe samen met twee andere vrouwen.

‘Dit zijn Anouk en Margje, met wie jullie een appartement delen komende week.’

‘Eerlijk zullen we alles delen?’ vraagt Anouk met een knipoog en Chloë lacht hardop.

‘Nou... dat weet ik niet, hoor!’

Margje en Tanja schudden elkaar ondertussen de hand en met z'n vieren lopen ze achter Heidi aan. Op de eerste verdieping van het huis ligt hun appartement, dat de hele verdieping beslaat. Ieder stel deelt een slaapkamer en samen kunnen ze gebruikmaken van een ruime eetkeuken en badkamer. Op de vloer liggen terracottakleurige tegels, de muren zijn bekleed met een druk geometrisch behang en de keuken staat vol met meubels. Naast een dressoir

en een buffetkast staat in het midden van de ruimte een grote, robuuste eettafel met zes stoelen eromheen. Op de tafel ligt een gehaakt beige kleed met daarop een schaal van bontgekleurd glas. De badkamer is ruim, maar erg basic. Een smalle douchecabine, een beige toilet en een eenvoudige roze wastafel doen wat verloren aan in de ruimte. Om het kleurenpalet aan te vullen zijn er op de grond twee hardgroene badmatten gelegd.

‘Hier gaan we het wel uithouden, lijkt me,’ zegt Margje en ze zet haar tas op het bed in de grootste slaapkamer. Tanja en Chloë kijken elkaar even aan. Betekent dit nu dat Margje en Anouk zonder overleg de grootste slaapkamer nemen?

Heidi heeft niets in de gaten en laat hen alleen, nadat ze de keuken heeft laten zien.

‘Moeten we nog overleggen wie welke kamer neemt?’ vraagt Anouk en ze kijkt naar de twee zussen.

‘Ach het maakt ons niet zoveel uit, hoor,’ zegt Tanja wat aarzelend, terwijl ze naar Chloë kijkt. Margje lijkt zich er niet van bewust dat ze de grootste kamer heeft geclaimd en de zussen hebben geen zin om daar ruzie over te maken.

‘Zullen we onze koffers gaan halen? Ik val bijna om van de slaap,’ zegt Chloë, terwijl ze haar hand voor haar mond houdt om een grote gaap te verbergen.

Een beeldhouwcursus op een betoverend landgoed

Zeven Nederlandse vrouwen die elkaar nog niet kennen gaan op beeldhouwcursus in Italië, ieder met een ander doel. Zo zijn er de zussen Chloë en Tanja, die een zussenvakantie totaal zien veranderen als Chloë een knappe Italiaan ontmoet. De 35-jarige Baukje wil wat rust aan haar hoofd, maar wordt om ieder wisselwasje uit Nederland geappt of gebeld. Fenna heeft het er lastig mee dat haar kinderen allebei uit huis zijn en de oudste van het stel, Suzan, is onlangs weduwe geworden. Tot slot is er Anouk, die niets liever wil dan haar hart volgen, maar nog koudwatervrees heeft. Tijdens hun week in Toscane komen ze dichterbij elkaar en vooral dichterbij zichzelf.

In deze feelgoodroman van **Annemartien Berkeelaar** voelt het alsof je er nieuwe vriendinnen bij krijgt en waan je jezelf in het mooie Toscane.

Z&K

ISBN 978 90 2054 262 2 NUR 340

9 789020 542622

www.zomerenkeuning.nl